

Põllud on valged lõikusele.

Sel päeval läks Jeesus süütl kojast ära ja istus maha järve ääres. Ja palju rahvast kogus Tema juure, nõnda et Tema pidi minema laevale ja maha istuma, ja kõik rahvas seisis järve ääres. Ja Tema rääkis nende vastu palju tähendamissõnade läbi ja ütles: Vaata, üks külvaja läks välja külvama. Ja kui tema külvas, kukkus muist tee ääres; ... siis tulid linnud ja söid seda ära. Aga muist kukkus kalljapääslele maale, kus temal ei olnud palju mulda; ja tõusis pea üles, sellepärast et temal ei olnud sügavat mulda. Aga kui päike tõusis, võttis põud seda kinni, ja et temal ei olnud juurt, kuivas tema ära. Aga muist kukkus ohakate sekka, ja ohakad kasvasid üles ja lämmatasid seda ära. Aga muist kukkus hääle maale, ja mõni kandis saja võrt, mõni kuuekümne võrt, aga mõni kolmekümne võrt vilja. Kel kõrvad on kuulda, see kuulgu!

Siis kuulge nüüd teie tähendamissõna külvajast. Kui keegi küngrüügi sõna kuulab ja ei mõista seda mitte, siis tuleb tige ja kisub seda ära, mis tema südamesse oli külvatud. See on see, mis tee ääres on külvatud. Aga mis kalljusele maale külvatud, see on see, kes sõna kuulab, ja seda varsti röömuga vastu võtab; aga temal ei ole juurt eneses, vaid seisab aga tüürikeseks; kui viletsus ja kiatusus tuleb sõna pärast, siis pahandatakse teda varsti. Aga mis ohakate sekka külvatud, see on see, kes sõna kuulab; ja seesinase maailma mure ja petis rikkus lämmatab sõna ära, ja see jääb ilma viljata. Aga mis hääle maale külvatud, see on see, kes sõna kuulab ja mõistab, kes ka vilja kannab saja võrt, aga mõni kuuekümne, aga mõni kolmekümne võrt vilja.

Matt. 13:1—9; 18—29.

Jeesus oma jüngritega viljapõllul.

Tõsike oma silmad üles ja vaadake põldusid, sest nad on ju valged lõikusele. Ja kes lõikab, see saab palka ja kogub vilja igaveseks eluks, ei niihästi see, kes külvab, kui see, kes lõikab, ühitasid võiksid röömsad olla.

Joh. ev. 4: 35—36

Piibli nurk.

HAIGETOALE.

„Arge muretsege home päeva eest.“ Matt. 6:34.

(Lusege Matt. 6:24–34.)

See asi on olnud alati raskuseks neile, kes mõtlevad, et elu ei saa ilalgi korraldatud ja kindlustatud „homsele päevale“ mõlemata. Nad ütlevad: „Vaadake tagajärjestele, mis tulevad mõlemast, ja olse hõlatatud.“ Mis puudutab teisi asju veel enam, kui praktilist, teist asjus veel, kui muretsetakse ja mõeldakse nii palju tulvikuks eest.

Ükskõik, kas tahes või tahtmata lähevad mõtted „homsele päevale“ ja raskendavad meelt. Elu ei mingi kasu, kui öeldakse ja näidatakse, et on kasutaja ja ei mõju järgmisele päevale, kui sellele mõeldakse liig palju, ja siiski teisel pool nad täidavad meie tänapäevade loo koormaga, mida meie ei või tõsta. Peaaegu kõik inimesed, kes loevad seda, ütlevad, et on võimatu olla sõnakulelik sellele käsurele.

Ta siiski, kas see on nii? Kas tõsine puudus ei seisa selles, et meil on liig vähe usku? Me ütleme uskuvat kõige targemasse Issasse, Tema hoolekandmisse, häälduse ja halastusse. Siiski meie ei ole tahtlikud usaldama iseenest ja meie omakseld. Tema käite, kes tootis lindusid ja vaatas iga varblase järele. Kui ma usun, kas ma ei peaks uskuma, et Ta peab oma sõna ja täidab mu tarvidused? Aga kui ma ainult ütlenkin uue kõrgusele, siis homme päev saab jäetud, et ta muretseks ise oma eest. Ma tahan uskuda ja mitte kartta.

PIIBLI TRÖÖST.

Mitu päeva pääle jät lahingut leiti lahinguväljalt surru tema kiezga avatud piiblit. Survised putukad oli söönud ilha tema sõrmil ja ei olnud maud kui koolised sõmed avatud leheküljel sellel salmil: „Kas siis kui ma käin surmavarju aus, ei kardata ma kurja; sinu kepp ja su sau, need-samad trööstavad mind.“ Tuleh aeg, kui kõik lüsnad raamatud, mis on meie magamistoas riitlil, ei huvita meid, ja kõik need lüsnad kirjeldused ja hääd lood ei too meile kasu. Siiski on üks raamat, võibolla ta kaaned on kulanud ja lehed on koltunud vanusest, mille sõnumi al meie võime loota taavärvate avamist.

Teadkem eneste üle kõige halvemat.

Asutajalt.

ON väga võimalik, et lähete edasi lauldes ja lauldes kuni jõuate ülevasse meeleollu; aga kui need tunded on kõik, mis on, siis muutute pärast kilmemaks ja kõvema.

Jumala mõte meiega on, et oleksime õnnelikud — õnnelikud nagu mesilased ja liblikad, hõljudes ühest õielt teisele. Lilled on jällegi õnnelikud oma viisil, linnud jälle teist

(Lõpp 4. veerul.)

EMADELE JA KODULE

Territooriumi koduühingu sekretäri juhatusel.

NOORTELE EMADELE.

KOLONEL BLOMBERG.

KODU on ühiskonna alus. Nagu ühel maal on kodud, nii on ka rahvas oma tervikus. Kodu saab oma iseloomi emalt. Kus ei ole täisist ema, sääl ei ole ka täisist kodu. Ema on põhitooni koduses kooskõlas; päikesepaiste, mis valgustab ka varjulisi nurgid; ta on nägematu elastiline ühenduskõis, mis peab koos kodu ja ühendab selle liikidele.

Ema, kes saab aru oma seisukohast, teab, et ta esimene kohustus kasvavale lapsele on jälgida emade eeskujuga, kes viisid oma lapsed Issanda Jeesuse juure, et Ta pidi panema käed neile ja õnnistama neid. Ta mästab, et ta on kodu preester, kes peab süttama ja hoidma alul püha tuld koduatalil ja laste südamete altaril. Tema elu suurimad silmapilgud on, kui ta aitab lapsi panna kokku nende käed ja õpetab need üleslusega saama palveid laste püramale Sõbrale. Last, kes ühendatud Jumalaga lapseas, on raske kiskuda ära Jumalast meheas. Ja kuigi see juhtuks õnnistuseks, siiski näitavad kogemused, et suuremal osal luuakse uuesti ühendust, enne kui jõuab talv.

Vahest unustavad emad õpetada lapsi varemalt päevist pääle, et kõikidel tegudel on tagajärjed, nihaistsi hääli kui kurjel. Laske mind ka panna igale emale südamete, et nad oleksid siis asjas ausad oma laste vastu. Sageli küsivad lapsed küsimusi, mis raskest vastamiseks. Kui ei või vastata küsimusele, siis õelge neile nii, aga selle asemel ei tohi

oma patuses arusaamatuse narrida lapsi, et sel teel pääseda neist kerge-mini.

Kuulsin kord emast, kes sai kibedat õpetust selles suhtes. Ta ei tahtnud, et tema pisike poiss jooksma teiste lastega jõe ääres, ja sellepärast pani ta poisi mõtlema, et sääl on karud, mis pidid võtma teda kinni, kui ta läheb sinna. Ühel päeval tuli keegi kooliõpetaja — nägi lapsi jooksmas ja mängimas röömsalt jõe ääres, kuid kaugel künkalt istus väike poiss ja vaatas päält.

Õpetaja läks ta juure ja küsis, miks tema ei mängivat. „Ema ütles,“ vastas poiss, „et ma ei tohi. On väga kardetat, sest sääl all on karud.“

„Ema! ei ole õigus öelda nii,“ ütles õpetaja, „see ei ole õigus.“

Poiss läks koju ja tema küsimusele pidi ema vastama, et õpetajal oli õigus — jõe ääres ei ole karusid.

„Tule,“ ütles ta edasi, „palume üheskoos. Ema tahab öelda Jumalale, et olen kurb, sellepärast et üleinsin sulle midagi valesti.“

„Mida ema,“ ütles poiss, „kas ei oleks parem, kui mina ütlen seda Jumalale, sest mõtle, kui ta ei usu sind!“

Sellid silmapilgul alles mõistis ema, mida ta teinud.

Noor ema, lass mind lõpuks hoiatada sind silmapilksest mõlemata ütletest eest. Lapsed peavad õppima, et mida ema ütleb, see on õige.

Kuidas eemale hoida muretsemist.

ROHUTÄHT ALALISEKS PAIKESEPAISTEKS.

BILLY Bray, Corni sõkeaur, kelle jumalakartus on olnud õnnistuseks mitmele jumalalapsele, annab meile palju õpetusi, kuidas panna vastu saatnatele ja tema kiisatusile.

Ta jutustab: „Ühel päeval, kui ta oli natske mähälöödud vaimus ja seisid ühe sõkeavanduse äärel, kuulis ta kedagi ütlevat: „Nääd, Billy, hoida ainult enese siit alla, ja sa oled vaba kõigest, mis sulle ei meeldi.“ Ta tundis lohe, kes rääkis, ja nimmes kaugemale ära, ütles: „Ei, ei, saatan, sa ise võid hästi viisata enese siit alla. See on sinu tee koju, aga ma lähen oma koju teisel teel.“

Ühel teisel juhtumil olid temal kasvunud bidavad kartulid, ja kui ta võttis neid üles, tuli saatnaja ütle: „Vaata nüüd, Billy, kas su Isa ei maksa vaevaltist sinu kogu selle aasta teenistust? Vaata ainult, kui väikesed on kartulid.“ Ta jättis oma töö ja vastas: „Ah, saatn, jälle oled sa siin ja räägid mu Isa vastu, kiidatud olgu Tema nimi! Väikesed kartulid! — mis sest, aga kui ma teenisin sind, siis ma ei saanud üldsegi kartuleid. Mis on sul legemist rääkida minu Isa vastu!“

Rõõmsasti ütles ta oma tööd, kaites Issandat väikesest kartulite eest. Palju nimeisi oleks tänapäev mureta, kui nad näi nagu Billy Bray vaitaksid oma õnnistusele ja tänaksid Jumalat kõige eest, mis Ta neile on teinud hääd.

Naisle kõõginurk.

Maiustusi suveks.

MARIJAD MANNAGA.

3 klaasi marju (punased sõstrad ja vaarikad), manna, vahukoor ja suhkur.

Keeles marju selle söögi jaoks, peab panema vett enam kui harilikult, nii et oleks palju vedelikku. Lahutada vedelikku keedetud marjadest, maitsta seda ja valada katlasse. Kui hakkab juba keema, riputada sisse manna, võttes ühele klaasile vedelikku üks desseri lusikatükk manna.

Kogu aeg hästi segada, aeglaselt keeta kuni manna on valmis, siis lisada juure marjad ja keeta veel kakskolm minutit. Kui tarvis, siis lisada veel suhkrut juure ja enne vaagnasse panemist lasta manna jahtuda.

Kui on valmis, võib seda üstutada vahukooraga ja jümaste sõstratega.

SUVINE PUDING.

1½ nela musti sõstraid, suhkrut tarviduse järele, pool vana saia, üks klaas koor.

Puhastatud marjad keeta suhkruga ja ¼ klaasi teega. Saia lõigata paksendesse viiludeks ja panna vormi, siis valada üle keedetud marjad ja panna päälde jälle tükki saia.

Panna puding sügavasse võttes ja väike taldrik selle pääle, millele pannakse mingisugune raskus, et anda kuju. Jätke seda järgmiseks päevaks või kui võimakk, kaheksimeks neljaks tunniks.

Tootlikult pöörata ümber ja panna päälis klaasi pakku koort.

TEADKEM ENESTE ÜLE...

(Algus 1. veerul.)

viisi, puud on õnnelikud oma viisil ja talled oma. Ja miks ei peaks meie olema õnnelikud?

Jumal tahab, et oleksime õnnelikud: aga see peab olema Tema viisil — õigel viisil — jumalakartlikul viisil. Kui sa tahad, et su siim oleks õnnelik, siis ta peab olema puhas. Kui selles on mustust, siis ta pilgutab ja on rõhutatud ning teeb, et ka teised liikmed tunnevad halba. Ei ole mingisugust kasu ütlemisest: Ma tahan unustada seda! Ma tahan unustada seda! Sa ei või unustada seda. Ehk kui Hivatera võib olla ainult nõela märgi suuruse, siiski ütlemine: „See ei ole midagi!“ ei aita seda. Peab kõrvaldama prügi.

Samuti, kui su sõdamas on midagi, mis ei ole õige — midagi, mis ei ole kooskõlas Jumalaga ja Jumala sihtidega — su laulmisest ja unustamis-püüdest ei aita ega anna sulle õigust. Praegu on aeg. Ei ole tarvis öelda: „Minguga on kõik korras.“ Ei ole tarvis öelda: „Ma olen päästetud — võin rääkida kahetsijatega. Ma võin laulda.“ Ei ole tarvis öelda: „Rahu, rahu,“ kui ei ole rahu. Ei: on olemas ainult üks tee. Tarvis kõrvaldada, kiskuda välja pattu! Jumal võib võtta seda ära.

Teadkem eneste üle kõige halvemat, seda, mis tõde meie kohta, ja teada tõde Jeesusest Kristusest.

Rohukaupleja usk.

JEN Chuang Tzu korpuse seltsi-
ne Jen Wen T'ung, ehk küll ol-
les päästesõdur, ei võinud oma töö
tõttu kiistada nii palju koosolekut
kui ta oleks tahtnud, aga ta oli ju
bcm annu tulnud veendumusele, et
usk ei seis mitte ainult koosoleku-
te külastamises, käskude täitmises
ja tunnistamises, vaid tema usk on
midagi, mis tuleb kaasa tema igapä-
evasesse elu, ja et ta võib tunni-
tada seda oma suure hulga tut-
tavaite selles imbruses, kus ta
kaupleb.

Vend Jen noppis rohte, mida müü-
di küttematerjaliks. Olles väga kaua
ära kodut, oleks ta võinud minna
väga kergelt kaasa oma seltsiliste-
ga kahtlasesse kohtadesse, ja kaua
aega olek halvas seltskonnas oleks
võinud tuua talle palju küsimusi,
et osa võtta ebakõrbulistest kõnedest,
aga vend Jen tahtas meele, et ta on
kristlane, päästearmee sõdur, ja ehk-
küll tal ei ole võimalust osa võtta va-
baõhu koosolekutest ja tunnistada
ühes oma korpuse seltsilistega, püü-
dis ta näidata oma elu läbi, et tal
on midagi rohkem kui tema seltsilis-
tel, ja see andis temale täielise rahu.

Ühel juhusel, kus meie rohukauple-
ja-salvatsionist tuli oma rohtudega,
leidis ta eest kedagi salvatsionist-
sellist oma korpusest, kes ei leid-
nud nii hääd müügikohta ja sellepär-
ast kotas oma kasu, sest pidi otta-
ma kaua ostajaid. Ei vii öelda, kas
vend Jen'il olid paremad rohud, aga
ostjad pöörsid kõik tema poole;
siiski leidsid nad suureks imestuseks,
et ta ei tahtnud müüa, vaid käskis
neid minna natuke edasi, kus nad
pidid leidma rohte müügiks. Ta tegi
seda nii kaua, kui teise rohud olid
kõik müüdnud. See juhtumine mõjutas
väga kõiki, kes olid läheduses.
Fakt, et mõlemad olid salvatsionis-
tid, ei vähendanud imestamist, kui
nad nägid, et usku viidi edasi isegi
nii kaugele.

Teine rohukaupleja oli vend T'ung
Jen Chuang Tzu korpusest, kes ka
püüdis viia oma usku turuplatsile,
mitte sugugi vähem kui ülalnimeta-
tud vend Jen.

Ühel päeval, kui ta müüs oma
rohte, tuli keegi mees ta juure ja taht-
is osta ainult ühe kimbu. Ta oli vä-
ga ägeda loomuga inimene ja tegi
oma tellimise väga käskiva tooniga
ja valuselt. Ta palus selle eest vä-
ga madalat hinda, aga nähes, et ta
ostab ainult ühe kimbu, jättis müü-
ja hinna tema tahtmise järele.

Agas kui ostja hakkas valima
omale kimpu, tahtis ta saada seda
kõige paremat ja suuremat. Vend
T'ung tundis, et ta nõudis enam kui
ta raha oli väärt, millele suure kõne-
ta.

(Lõpp 8. lhk.)

Tema ei koputa täna õhtul!

Lõikusepüha-õhtune tragöödia.

Jutustanud kol.-ltn. K. J. o y, Lääne-Kanada „Sõjahüüü“ toimetaja.

S EL ajal olin alles noor leitnant
ja täis noori igatsusi — mitte veel
sarnane kui olen praegu — ja kui nä-
gin Jack Earnshawi tema harilikku
kohal saali lõpus rõdu all, siis alati
olin täidetud haletusväärse ja kar-
tute tundega.

Oli ilusole ja saal meie lõikusepüha
jumalateenistusel oli ilneni täidetud.
Koosolekul valitses Püha Vaimu mõ-
ju. Mäletan, kuidas olin väga liigu-
tatud, lauldes soolot sel ajal
veel vähe tuntud laulust: —
„Kuule, kuis
Jeesus kutsuh.“
Mu tuleb veel
praegu meele,
kuidas vana saali
seinad kõlasid vastu sõna-
dele: „Kas tä-
na õhtul ei lase
sa sisse Teda?“

Aeg otsida Issandaid.

Ma lootsin, et
Earnshaw allub
Püha Vaimu
kutsule. Oli ka
temal viimane
aeg teha seda,
aeg tulla Issandaid.

Kui keegi su-
rellkest saab
hoiatusi, siis te-
ma oli üks neist,
kes saanud neid sa-
dada kaupja;
kõik tema viimase-
päevad näitasid ette ta
liginevale surmale,
mida keegi ei su-
nind hoida eemale.

Parandamatu
halgus, mis läks
iga päevaga
kaugemale ja
vähendas ta jõudu,
näitas sellele, et tal
ei olnud enam
palju aega elami-
miseks ja val-
mulikkude as-
jade üle mõtle-
miseks.

Ma teadsin ka
seda. See andis
mulle hoogu, et räägiks veel kord
temaga; nii lahkusin platvormilt ja
läksin ta juure, peatades teda viimase
silmapilgul enne saalist lahku-
mist.

Ütlešin: „Jack, Tema on täna kopu-
tanud teie sõidame teisel, kas teie ei
taha avada?“ Võiolla teil ei ole enam
palju sarnaseid võimalusi.“

Ta ütles: „Ei, leitnant, mitte täna
õhtul. Praegu pean minema koju, ma
töotan teile, et tulen homme õhtul.
Tõesti, ma teele.“

Vastasin talle kuralv: „Homme õhtul
küll ei ole palju võimalusi. Siis
on lõikusepüha väljamüük ja sellepär-
ast koosolekul ei ole nii palju vaimu-
likku iseloomu, parem tulge täna õhtul.“

„Ei, mitte täna õhtul!“, ütles ta veel
kord, „kui kapten
näeb mind,
siis annab ta
kindlasti mulle
võimalust üm-
berpööramiseks.
Ma tulen hom-
me õhtul.“

Nii ta lahkus
saalist.

Tema murtud töötus.

Järgmisel, es-
maspäeva õhtul,
vaatasin ümber,
Jack Earnshaw
koht oli tühi.
Teadsin, et temale
oli tulnud jällegi hir-
mus haiguse-
hoog, ja ei mõ-
telnud, et ta
voiks tulla. —
Koosolek väl-
jamüügiga oli
kõik hääs ja
meeldivas vaimu-
s, kuid see
ei annud palju,
mu mõtted olid
Jacki murtud
töötuse juures.

Koosolek lõp-
pes hilja ja oli
veel palju mulle
ja kaptenile
korraldamiseks.
Oli juhe väga
hilja, kui saime
rahussa ja
lõikesse ühtei-
se „hääd ööd“.
Korraga kuulsime,
et keegi kopu-
tas tasa ukse-
le. Avades ukse
nägin väikesed
tõidrukud, kel-
les tundsin koha-
ke Jacki vana-
ma lapse — tal
oli perekond seitse lapsega, kelle
seast nooremad olid kaksikud.

„Isa on jälle haige, ja ta soovib, et
teie kapteniga praegu koha tuleksite“,
ütles väike Liihke. „Tal on jälle halb,
ema nutab ja vanaisa on joobnud. Pa-
lun, tulge ruttu.“

Heites täiesti kõrvale mõtteid ma-
gamisest, meie kapteniga rüetisime

ruttu, et läita palvet, ja kui jõudsim
linna kesklinnaale, löi kell üks, mis
kostas nii nagu hauakell.

Undishimulised ja lobeisevad naabrid.

Jacki väike majake oli linnaserval.
Kui astusime esimese tuppa, tuli meie
vastu see lämbunud õhk, ning ma-
jas oli suur kära. Tuba oli täis undis-
hümilisi ja lobeisevaid naabrid ning
nutvaid lapsi; oli kuulda kurvatu-
tud naise nuuksumist. Ma mäletan
seda kõike nii selgesti, nagu see oleks
stündinud eile õhtul.

Vaene mees! Millist keelt ta tar-
vitas ja kuidas ta sömas oma naist!
Ka paremalt seisukorrel oli tal vähe
anusaamist perekonnaelust ja nüüd
veel sarnasel silmapilgul. Kapten,
arvatavasti rahu loomiseks ja tarli-
dases silmapilgu, kui naabrid olid
sääli, ütles: „Leitnant, palge Jumal-
lat!“

Kindlasti ma ei oleks valinud oma-
le sarnase koha palumiseks, ja oma
nooruse argituses ja natuke vastu
oma tahtmist heitsin põlvili, et palu-
da. Jack istus oma kõrges toolis tule
lõigal (ta ei võinud lamada), ta näle-
ne istus teisel pool ja hoidis kaks-
kuid silles. Ma langesin põlvili nede-
de mõlema vahele. Ei mäleta enam,
mida ütlesin, aga äkki, nii väga järsk-
ku Jack langes maha oma toolilt just
nii, et ta ei puudutanud ei mind ega
ahju.

Tema põlevad sõnad.

Tõusin üles, et kapteni abiga tõsta
teda. Väikesed lapsed seisid kõik üm-
berringi kohkunult ja valkisel. Pöö-
rasime teada selli. Ma hoidsin ta
pää lüüa, et kapten võiks panna ta
pää alla patju, kui korraga Jack avas
silmaid ja ütles:

„Tema rõhuv hääl ilmus mulle pääle
selle veel mitmeid õbi unes.“

„Leitnant! Leitnant! Kas teie ole-
te? Kas teie olete?“

Siis oli valkus.

„Leitnant! Leitnant!“ ja ta hääl
muutus soinaks. „Leitnant, ei ke
õhtul! Ta koputas mu südame-
le ja mina ei tahtnud lasta
Teda sisse, aga täna õhtul
Tema enamm ei koputa!“

Oli kuulda lühike ohe, ta pää lan-
ges tagasi ja ta oli läinud igavikku.
Surnu ümber nutsid lapsed ja näine
hüüdis hüsteeriliselt: „Jack, Jack!“
Kui olime teinud kõik, mis võisime,
lahkusime sääli, aga kogu keskänä-
vat kuulsin sõnu: „Täna õhtul Ta
enamm ei koputa!“

Mõni päev hiljem õhul päälõulmal,
kui näime tema kirstu pimedases
süüvasse kanda, mu kõltsid kõrvu-
s ta sõnad: „Ta enamm ei koputa!“
Juhtumisi kui olin hiljem sääl linnas
ja läksin juhatama pihapäeva hommi-
ku vabaühkoosolekut, mu näis nagu
kuuleksin: „Ta enamm ei kopu-
ta!“ Kuulen veel praegu — „Ta
enamm ei koputa!“

Armee trumm kahetsuspingina.

JUBA mitu aastat tarvitab Päästearmee oma trummi mitte ainult seks, et äratada selle läbi põormata inimesi tegema lepitust Jumalaga, vaid ka kahetsuspingina, mille juures põlvitavad inimesed, kes kuuluvad Jumala sõnuni vabaõhu koosolekul, tulevad veendumusele oma pattude üle ja otsivad Jumalalt andestust. Võib öelda kindlasti, et sajad ja isegi tuhanded inimesi — mehi ja naised — kes on sisemiselt äratatud seda tegema, on leidnud päästmist. Nii on see olnud igas maailma aäres ja samasuguseid juhuseid päästesõjas on olnud ka Eestis.

KUIDAS TULI PÄASTARMEE MÖTTELE TARVITADA VAIMULIKEL KOOSOLEKUL TRUMMI JA PUHKPILLI ORKESTRIT.

Armee aul, kui Päästearmee oli veel tuntud kui Kristlik Misjon, elas Salisbury linnas keegi jutlustaja oma naise ja poegadega. Jumal oli loonud teda musikaalseks, ja juba 26 aastat tarvitata ta oma ilusat häält, kornetti, viiulit ja kannelt Wesley-kirikus Jumalale auks. Praegusel ajal on suuremas osas linnades ja külates kirikus orelid, aga vähem kui kolmekümne aasta eest mitmes palvekohas muusika osa täideti seitsme või kaheksa puhkpilliga. Sel ajal vaadati trummile kui ilmalikule asjale, kuna kornetid, tuumbonid ja teised sarnased instrumendid olid tarvitusel kogudustes laulu juhtimiseks. Neid instrumente tarvitati pühapäevakoolis ja teistes vaimulikes koosolekuis.

Kohaliku jutlustaja pojad olid ka musikaalsed, nad mängisid kaasa oma isaga, nii et kogu perekond mängis korralikult selles koguduses, kuhu isa kuulus. Ükski poegadest, kelle seas kõige noorem oli 15-aastane, ei olnud pöördunud, aga isa kristlik iseloom oli tuntud ligidal ja kangel.

„Ma tundsin teda juba siis, kui olin alles väike tütarlaps,“ ütles keegi, kes ümber pöördnud tema läbi, „ta tuli meie juure pidama koosolekuid ja siis võttis mind oma sülele ja jutustas Jeesusest. Kõige kahekümne kuue aasta jooksul oli tema puhta südame õnnistus ja see oli väga haruldane juhtumine, kui päälle tema kuuulatunust ei olnud kedagi, kes oleks

ümber pöördunud. Kõige ilusam oli see, kuidas tema muusika rääkis; ma peaaegu kunagi ei olnud kuulnud kedagi nii laulvat kui tema laulis. Tal oli tugev, aga väga meeldiv hääl ja selge väljaraakimine. Ta kõneles ja mängis väga hästi, kuna inimesed mäletavad teda kõige paremini tema laulust. Ta nägu oli just samasugune kui tema hääl. Ma olen näinud, kuidas isegi see on rääkinud inimestele, kui ta tõusis üles, et laulda, nii ilus oli tema nägu.“

Kui Kristlik Misjon tuli Salisbury linnas, oli härra Fry sellest väga huvitatud ja külastas sageli koosolekuid. Ühel õhtul juhatas ta ise koosolekut, ja sel õhtul pööras ümber tema kõige noorem poeg, kes oli tulnud eestimise korda sinna koosolekule.

Mõni aeg hiljem pööras ümber veel üks tema poegadest ja ühines Kristliku Misjoniga kui kaastöölise. — Päälle seda hakkas kogu perekond külastama Armee koosolekuid ja vahest iseäralikel juhuseil võtsid kaasa oma kornetid ja eufooniumid, mis seni olid võõrad Armeele. Ühel sarnasel koosolekul viibis keegi misjoni-evangelist teistest linnast ja ta mõtles, et kui siäl nende kolme venna mäng tõiab külge inimesi, siis arvata- vasti muusikal on tõmbejõud ka teistes kohtades. Päälle koosoleku lõppu rääkis ta oma mõttest noortele meestele, ja nad olid valmis mängima ka teistes kohtades.

Mitte kaua selle järele alustati tööd ka Manchesteri linnas, ja vemand viibisid siäl ühes kutsetöölisestega kaks nädalat, päälle selle läksid edasi ja aitasid avada tööd

veel kolmes linnas. Sellel ajal isa teenis raha ehitades maju Salisbury; hiljem, kui ta pojad läksid Lõuna-Walesi läbi Keski-Inglesmaa, siis sõitis ta nendega kaasa.

Kindral ütles talle sel puhul, et „ta peaks minema läbi kogu maa ja pulutama päästmisheliseid.“

Päälle palju palumise selle asja pärast mõttes metodisti kuulutaja, et ta peaks tegema seda. Siis müüis ta oma majad, isegi selle, milles ta ise elas, võttis oma naise enesega ja selle lühikesel ajal, mis tal oli veel elada siin maa peal, rändas ta ringi ja mängis Jumalale auks. Nad sõitsid igal pool üle kogu Inglesmaa ja olid tuntud, kui „õnnelik perekond.“

Natuke hiljem nad liisid oma mänguriistadele trummi, mida tarvitasid ainult äripäevil ja väljaspool saali.

„Meie teadsime, et see ei olnud halb,“ ütles keegi perekonnaliigetest, „kuid siiski oli meil eelarvamine. Lõppude lõpuks hakkasime tarvitama seda pühapäeval ja Issand omandas seda. Meil oli igal õhtul ainult kaks-kolm hinge, aga sel õhtul oli suur murdumine patuste ridades, ja meie tundisime, just nagu Jumal oleks pannud oma pitseri trummi tarvitamisele. Kuhu meie iial läksime, tahtsid inimesed orkestrit või kõige vähemalt trummigi, kui nad ei võinud saada midagi rohkem. Ja nii meie võtsime trummi tarvitusele Armees.“

(Väljavõte „Armee trummist“.)

Newfoundlandi vere ja tule võidumärk.

Keegi seltsiline jutustab sellest, kuidas Kristus võib päästa äärmusest äärmusest.

Mu mõte läheb tagasi ajale, kui olin poiss oma ema põlvil ja hiljem kui juba põlvitasin, panin kokku oma käed ja katsusin korraga mõnd palvet. Sageli töötasin kohata oma faevas; aga aastad möödusid, läksin välja maailma jumalakartmatute seltsiliste keskele, ja ei võtnud kanna aega, kui õppisin tundma nii mitu kodu hukavat ja hinge õnnetusse viivat kurjust.

Päälle mõnd aastat olles laeval hakkasin tarvitama n. n. „Ühiskonna aaspu“, aga väikesed napsud juhtisid edasi suuremale, kuni lõpuks unustasin peaaegu kõik kodust, ja mida olen õppinud sääl. Sageli tulin koju väga hilja, täisjoonud, pugesin tassa tuppa, et mitte äratada armast ema, sest ei tahtnud, et tema teaks mu pattudest. Kuid lõpuks siiski ta sai teada sellest.

Õududes sarnasest elust otustasin teha omale kodu. Üsna tiikk aega läksid asjad päris kenasti kuni needt joomine sai jällegi minu üle võimne, sel korral veel tugevam kui enne. Mu kodu muutus varemeks. Mu lapsend peaaegu ei tunnistanud mind enam oma isaks. Kuna tuln õhtu hindu järele kogu joogi mõju all, nad lakkusid kodust ja otsisid varjupaika kuskil sõprade juures, kuna mu naine püüdis teha kõige paremat kodus. Mõni kord võtsin midagi laulat, et viisata teda; teinekord pöörasin laula kõigea, mis pääl, ümber. Aga mu pikameeleline naine kannatas kõik, uskudes alati mu muudatusse.

Sarnane hirmus elu kestis umbes kaheksateist aastat; vahest see oli nii halb, et naine pidi kutsuma kordnikku või keegi teist, oma kaitsmaks, kuid see tegi mind veel hullemaks. Hääd mõttega sõbrad tegid kõik, et muuta mu elu.

Mäletan, etl juhusel keegi kutsus õpetaja mõjutama mu teid ja elu, ja kuigi olin sel korral joobunud, siiski võisin mäletada ta palvet, mis alati käis minuaga kaasas. Olen rääkinud päälle selle sageli tema lahkest sõnust.

Sel ajal töötasin kalurina ja teenisin hästi, kuid kõik, millele mõtlesin, oli „hää aeg“, nagu kutsusin seda. Ühel laupäeva õhtul sain tervelt sada (Lõpp 6. lhk.)

SUUR VEEUPUTUS.

VANAL ajal, kui Kain tappis oma venna, ei olnud ta ainus, kes tegi pattu, sest aastatega muutus kogu rahvas kurjemaks ja kurjemaks. Inimeste südamemõtted muutusid alalõpmata halvemaks.

Ainuke ahinõu selle kurjuse pändamiseks oli hukata kõiki inimesi sellel maal ja puhastada maad suure veeuputusega.

Kui kahju on mõeldud tagajärgele, mida toob kaasa patt. Inimese oli Jumal loonud jõuliseks, nii, et ta võis saada kõik, mis tal oli tarvis, nii et ta võiks olla täiesti õnnelik. Ta andis lindudele ilusaid laule, andis inimestele toidust ja pani aeda kasvama iluks ilusaid lilli hää lõhnaga, nii et nad rõõmutsid inimest, taevase hiilgasid ilusad tähed ja teeäärteil kasvasid lilled. Aga inimesed tõusid Jumala vastu, oma taevase Isa vastu.

Vaatamata kõigele kurjusele ja patule, oli siiski keegi inimene Noa, kes kõndis Jumalaga. Jumal jutustas temale oma mõtet, saata maailma veeuputust. Ta käskis te-

da chitada laeva, mis oleks varju-paigaks temale ja tema perekonnale siis kui on veeuputus. Noa laev oli sarnane suurele laevale, ta oli tõrvatud, et oleks vastupanev vees. Noa töötas enam kui sada aastat ja sellel ajal ta hoiatas ka inimesi veeuputuse eest.

Noa ennustab veeuputust.

mis pidi tulema varsti, aga nad ei pannud suurt tähele tema hoiatust. Aastad möödusid ja Jumal andis inimestele võimaluse ümber pööramiseks, aga inimesed hakkasid nüüd veel pilkama Noad.

Kui laev oli valmis ja sees oli kõik, mis tarvis, rääkis Jumal jälle Noaga ja ütles: „Tule terve oma perekonnaga laeva, sest ma olen leidnud sind olevat õige.“ Noa oli rõõmuga sõnakulelik ja võttis kõikidest loomadest ja lindudest Jumala käsu järele kaks enesega kaasa. Päälle selle pani Jumal ise ukse kinni.

Samal päeval hakkas sadama vihma ja kestis 40 päeva. Vesi tõusis kuni kõik kõige kõrgemad mäed olid kaetud veeaga. Nii uppusid kõik inimesed, loomad ja linnud. Ainult Noa oma perega oli kindel Jumala töötuste järele.

Nii hirmus on Jumala karistus, kui inimene teeb pattu, aga Ta on nii lahke ja häa, kui oled Temale sõnakulelik.

Piibel tema tegemises.

Komandör Mildred Duff.

(Järg.)

NÜÜD meie hakkame pisut aru saama Jumala raamatu algusest — aegadest, milles ta kirjutatud, materjalist, mida esimene autor tarvitas, ja mitmesugusest kirjaväisist, mida ta võis valida, aga meie peame astuma samme edasi.

Kui palju teadis Mooses oma esiaisa Abraamist, Jaakobist ja kõigist vanaja kuningast, mis nimetatud 1. Mooses raamatus enne seda, kui Jumal kutsus teda suurele tööle — piibli ju kirjutamiseks?

Palju mõttekaid noori inimesi armastavad lugeda oma piibli algusest lõpuni, ja võib-olla teie olete pettunud, leides mitu osa vanas testamendis olevat tuiima ja kuiva. Mis kasu võib siis olla neist päättükist? olate võib-olla küsinud iseeneselt. Kas see ei ole kõik Jumala raamat?

Aga teie ei peaks lastma seda vaevata ennast. Igal ütelusel, igal salmil on oma siht ja eriline koht. Mitte üht rida ei võiks võtta välja Jumala raamatust, ilma et see ei tähendaks tõesti kaotust.

„Milleks kõik need imelikud nimestikud inimestest, kellest meie enam ei kuule?“ küsib mõni.

„Mulle ei meeldi need päättükid. Kord pidin lugema läbi valjusti terve 1. Mooses 10. päättükki, ma kunagi ei unusta seda.“

Need, kes tunnevad sarnaselt, oleksid üllatatud teades, et just praegu meie ajajärgus on palju tarku mehi, kes annavad palju aega just nende nimestikku uurimiseks, ja mida hoolikamalt nad uurivad, seda täiemaks muutub see aine.

„Pabel ja Ereki ja Akkad ja Kalne Sineari maal!“ (1. Moos. 10:10).

Nende suurte linnade ja kuningriikide varemed on nüüd kõik leitud.

Nad olid vanad juba enne, kui Mooses sündis; tõesti nad olid nii vanad, et ainult nende nimed olid leida vanaja kirjadest; isegi oli unustatud mõne rahva keel, mida nad rääkisid, seda oskasid vaid Paabeli ja Assiiria targad.

Ja siiski meie leiame neid nimesid 1. Mooses raamatus nii täpselt, kui nad oleksid puudunud, siis ei oleks antud nii selge idee maailma ajaloost. Tuletage seda meele, kui järgmisel korral olete küsitud mõtlema, et need sildid on kirjutatud asjata.

Jällegi 1. Mooses 14. ptk. meie loeme kuningate nimesid, kes valitsesid Abraami ajal üheksa rahvuse üle, ja kuidas nad võitlesid neli kuningat vie vastu (salm 9) kolmsada aastat enne Mooses sündimist.

Kuni mõne aasta eest tagasi oli piibel ainuke raamat, mis rääkis midagi nende vanaja kingaigaist ja kuningriigist.

Ja inimesed ütlesid: „See, kes seda kirjutanud, ei teadnud tõesti midagi; ta kogus ainult neid jutte, mida oli räägitud ja korratud nii mitu korda, alati juures lisades ja muutes, nii et lõpupele lõpuks sinna jäi vaevalt üks sõna tätt.“

Päälle selle rumala lõppotsuse tegemise on leitud palju plaate ja nende lagunud tükke, mida on asetatud kokku ja loetud, ja kõige nende üheksa kuninga nimed on toodud veel kord valge ette.

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD“.

KORPUSE KADETTIDE NURK.

MEELE PUHTUS.

Meile kõigile meeldivad puhtad riided, puhtad söögiriistad, puhtad majad. Meie peaksite olema veel täpsemad selles, et meil oleks puhas ihu, puhas meel ja puhas süda, sest meie oleme „Püha Vaimu tempel“.

Kuninga-koja teenrid on puhtad nende välmises ja hoolikad, ettevaatlikud nende kõneluses ning ülesastumises. Jeesuse sõdur peaks olema samuti hoolas nende asjades. See ei ole häa noorele salvasionistile, kui ta välmises on korratu.

Et kulliveerida puhas, tervislikku tegevust, sa pead valutama oma mõtte järele. Sa ei või takistada santsanant, et ta toob kurje mõtteid su meele enam kui sa võid takistada lindu leudamast üle su peaga, aga sul ei ole tarvis lasta linde puhata su pääl, ja sul ei ole tarvis, et üks vale mõte asuks sinu meeles. Mõtle asjadele, mis on ausad, õiged, puhtad, armsad ja hääd.

Saada kangele, saada kangele, saada kangele iga kurja ettepaneku, ja saatun põgeneb. Tuleta meele, et Jumal on sinu poolel, ja Ta tahab, et su süda oleks puhas. Võta kinni tütusest: „Jeesuse Kristuse veri teeb meid puhtaks kõigest patust.“

Oled alati millestki haaratud, ära viivita iga rasku kunagi äga. Õpi oma vabal ajal midagi kasnikku — mõnd keelt, kirikirja; õpi pähe midagi pühast kirjast või mõnd laulu, ja võta need iseenesele. Ole alati tõuga haaratud. Pool maailma patudest algab laiskusega.

NEWFOUNDLANDI YERE JA TULE VÕIDUMÄRK.

(5. lhk. järg.)

dollarit ja pühapäeva varahommikul leiti mind surmaelast.

Rohkem kui üks kord katsusin ise teha muudatust paremusele, aga varem või hiljem allusin jälle vanale harjumusele, ühel õhtul läks mu naine ihes lastega ära, et veeta mõnd päeva oma vanemate juures. Kuna ta oli ära, müüsin ma maja kõige inventariga ja sõitsin ära Kanadasse, võttes kaasa palju joovastavaid jookke et nad peaksid mind ärkvel, kuni jõuan teie lõpuni. Mu naine oli jäetud koduta ja ta pidi pöörama lastega tagasi oma vanemate juure.

Hää nõnanne.

Enne kui jõudsin sihile, kohtasin mõne sõbraga, kes andsid mulle nõu jätta joomise ja saata käsu, et perekond tuleks Kanadasse. Häbitatud oma tegudest, tegin nii, aga päälle nende kohale jõudmist jõi jällegi, ja ei võtnud kama äga. Kui naine otsustas minna tagasi koju. Enne kui ta jõudis täita oma otsuse, jätsin teda maha ja läksin merele. Hiljem kui tulin linna, kus elasime enne, leidisin, et naine oli tulnud tagasi Kanadast, et ma ei peatunud maal, aga järgmisel aastal jõudsin jälle sinna linna. Peatusin, kuid ikka veel jätkasin oma vana ole.

Kui mul oli veel kümme senti taskus, plidin otsima viina tassi teie asemel, kuna jitsin oma perekonnaga ilma ka kõige tarvilikumast.

Mu naine oli otsata kannatlik, lootes alaliselt kõige paremat. Tal oli tihti häbi lakkuda kodust sinise muhu pärast näol, mis tõusnud minu jooma mõju all olles visatud asjast.

Pöördepunkt.

Sarnane hirmus olei kestis edasi aastate jooksul, kuni ühel pühapäeva õhtul, kolmeist aasta eest, hakkasin lugema esimest kord aastate kohta Jumala sõna. Töötusid Johannes evangeliumi 14. päättükki jõudsin mu päälle, ja ma palusin päästmise pärast pattudest, ja ma olen rõõmus bärdest, et enne kui mu ema ja isa lahkusid,

Mõõga ja kilbi brigad.

Piibletekstid septembris.

1. Tessalonika.	T. 15 1:13—22
T. 1 1:1—10	K. 16 2:1—11
K. 2:1—9	N. 17 2:15—23
N. 3:2:10—20	R. 18 3:1—7
R. 4 3:1—13	L. 19 3:8—15
L. 5 4:1—12	P. 20 4:1—9
P. 6 4:13—18	E. 21 4:10—17
E. 7 5:5—13	T. 22 5:1—14
T. 8 5:14—28	K. 23 6:1—14
2. Tessalonika.	N. 24 7:1—10
K. 9 1:1—12	R. 25 8:1—8
N. 10 2:1—7	L. 26 8:9—17
R. 11 2:8—17	P. 27 9:1—5
L. 12 3:1—9	E. 28 9:10—19
P. 13 3:10—18	T. 29 9:20—32
E. 14 1:1—12	K. 30 10:1—3

PALVEAINED.

- September 6. Kõik, kes peavad tähtsaks pühapäevil.
- 13. Noorte päästmise.
 - 20. Saarte elanikud, kes on igal pool meredil keskel.
 - 27. Hullukit ja meeliseltsi haiged.

ma viisin neile rõõmusõnumit, ja loodan ühel päeval tervitada neid Maal, kus ei ole enam tormisid.

Tänu Jumalale kolmeist aasta eest teavasel teel. Kus enne mu kodu oli pörgu, tänu Jumalale, see on muudetud. Selle asemel, et tõustes üles varahommikul vandes, ma palun ja põlvitan nüüd üheskoos perekonnaga.

Tänu Jumalale häa naise eest, kes on ka otsinud Kristust ja on leidnud Teda. Ma tean, et kui mu naine ole on mõddas, et võin näha Teda paljest pallesse ja rääkida loost, kuidas olen päästetud armu läbi.

Territooriumi uudiseid.

Territoriaal-komandör.

Augusti kuu jooksul kolonel kllas-tas Eestit, kus ta juhatas Tallinnas adjutant ja proua Molini Rootsisse lahkumise koosolekut, pälele peaaegu 4-aastast teenistust Tallinna 1. Kllas-tati ka Tallinna 2 ja Tartut, kus juhatati koosolekuid.

Seltsilises Libavits said vaimumata kolonel kllaskälgust. Ta leidis neid olema tulnised Sõjas ja vabauhu-koosolekul.

Jelgava (Mihavi) korpus sai üllatava külastuse kolonel Humprey'ilt Londonist, kes sõitis kaasa territoriaal-komandöriaga. Laupäevahõutute koosolek lõppes hingedeaga kahtsuspingil.

Cesisis (Võnnu) ja Volmaris kogune palju inimesi kuulama koloneli sõnumit. Territoriaal-komandöri sõitis ja aitas tema tõlk, kapten Gorskis Läti korpustes.

Üldsekretär.

Oma isa vanaduse ja haiguse tõttu külastas üldsekretär Inglismaal oma 81-aastast isa, kes on salvatsioonist umbes 40 aastat. Pälele oma tagasiu-koolekul Riia VI ja Riia I kapten Rudominski abiga. Riia VI ta leidis seltsi-lisi väga tegevatama oma uute juhtide-ga envoi ja proua Pudritiga. Riia I korpus pühitses oma kaheksandat aastapäeva. Koosoleku osavõit oli hää, osa võitsid ka mõned esitajad, kes kõnelesid.

Meie kuuleme:

Et ensain Peterson tahab asutada puhkpilli orkestrit Tallinna 1.

Et 6 uut sõdurit on „vanutatud sisse“ Tallinna 2.

Et allohvitserid said käsatatud Tartus.

Et Saksa koosolekul Riia 1 on hästi külastatud.

Et Riia 4 on alanud puhkpilli orkestriga.

Et Vindari korpuse saal on remon-teeritud.

Et envoi Bakul töötab tublisti oma talendi süsteemi juures.

Et kapten Gorskis sõidab alaliselt ringi Lätis, Liibavi ümbruses.

Et Pühkekodus õid kaksikimend viis ohvitseri.

Et proua staabikapten Penniek lei-dis neid olema õnneliku perekonna.

RÄHVUSVAHELISI UUDISEID.

Lõuna-Aafrika hüüab, Komandör de Groot oma prouaga juhatas mitu sõj-akäiku Vendlanis Sibasas, mille hullu-olga oli ka võitluste koosolek mitme saja meh, naise ja lapsega.

Neid võitsid sidamlikult vastu ugu-võisa vamen, kellel on kas kolmküm-mend viis või kolmkümend kaheksa naist. Pälele komandöri kõne ütles ta oma rahvale, et nad teeksid komandöri sõnade järele. Enam ei pidanud mid-a juaa. Nad pidid täitma seda, mida Päästearmee ülem on käskinud.

Kllastati veel teisi ümbruses ole-vid küllaste, te koosoleku ajal tuli selle ümbruse piirkonnapäälki ja ksis-kis täita küllaste soovi. Ta tahtis austada komandöri küllaskäiku ja lu-bas talle valida kõige parema härja, andis komandöri revolviiri, et ta la-seks ise maha looma. Komandör pal-us vabanudust, aga järsku pidi lõpe-tama koosolekust, sest päälki ise surmas ühe vallitud härja, et teha peo külla-liste auks. Päälki lubas ka annetada hää lülislehma haiglaste haigete tar-vitute täitmiseks.

Kesk-Ameerika ja Lääne-India hüüavad. Kolonel Mary Booth juha-tas hiljuti koosolekut, kus vanutatati 40 uut sõdurit.

Meie töö pimedate keskel kasvab oma kasu poolest. Alaliselt küsitakse kohtade järele pimedate koju. Hiljuti on võetud vastu kaks ja üks kurit-umum tüdruk. Keegi piina hilja piiss-õpetab neid punuma korve.

Jaapan kutsus. Külil aeg on mõõ-dunud ja lastakse tõele laev õmaja-ga — Noa laev — Maru — millele on juba võetud 88.977 inimest ja antakse peavarjutule 69.208 portsjoni sööki maksuta. Politsei on väga liigutatud Armeie vastavast teenistusest. Antakse abi neile, kellel ei ole kohta, kus olla.

Komandör Yamamuro mõleb avad-keht kuul uue abipunkti Osakas. Krahv Mutsu on annetanud selleks 1.250 jeeni ja lubas annetada ka tu-leval aastal sarnase summa.

Meie võitlusväljalt.

KORPUSTE TEATED.

TALLINNA 1. Ensain Peterson, kes võitis enesele 13. augustil korpu-se juhatamise, annab häid teateid. Ühel pühapäeval oli 14 pühitsusotsi-jat ja 4 päästmisotsijat. Leitnant teatas, et keegi keskealine mees, kes oli väga õnnetu, tuli otsima temalt abi. Ta oli kavatsenud heita ennast rongi alla, kuid siis mäletas ta oma venna sõnu, et Päästearmee ehk võib aidata. Ta oli kord kooliõpetaja ja kõster, aga oli kaotanud kõik, mis tal oli, ja lahkunud oma perekon-nast juomise pärast. Leitnant katus juhatada teda Jumala juure ja päästmisele. Ta leidis ka endale tööd ja talle muretseti õomaja. Leitnant Bernard ütles ühes seltsiliseaga küllas-tas meriärrest Haapsalu linn, kus nad juhatasid kaks koosolekut, küllastasid haigeid ja müüsid 135 „85-jahüüdu“.

TALLINNA 2.: Oodates ensain Lindau saabumist, jätkab ensain

Ambrosen tööd. Ta teatab, et koos-olekul on väga hästi küllastatud ja saal täidetud, hinged otsivad ja leia-vad päästmist. Hiljuti vanutatati 6 uut sõdurit, kõik univormis, ja on ka vastu võetud üks noor nekrut. Keegi noormees, kes põeb tiiskust, on küllastatud haiglas, ja küllastamistaga-järjel on ta juhatatud Kristuse juure.

TARTU. Vabauhu koosolekust võe-takse osa suure huviga ja suure rah-vahulaga poolt. Isäärnis on palju väikeisid lapsi, kes õpivad kiiresti pähe Armeie laulude koore. Mõõdu-nud kuul said esimesed allohvitserid käsitatud, ja nad võtavad osa vai-mustusega sõjast. On võetud vastu kaks uut nekrutit.

Ühel vabauhu koosolekul palus ke-gi mees, et keegi võtaks ta lapsi oma hoole alla, sest ema viidi hiljuti haiglasse. Leitnant hoolitseb ja vaat-ab nende järele.

tema kllisest ansse tõstmiseist juuli-kuul lõpul, pälele peaaegu pool aasta-sajandi teenistust Päästearmee mit-mes maailmas osas. Ta on teeninud Suur-Britannias saarel, Põhja-Ameer-ika Chiisriges, Norras, Lõuna-Ameer-ikas ja Soomes.

William Boothi mälestussõjakool.

20. augustil algas 1931. aasta kade-tide sessioon rahvusvahelises sõjakoo-lis Londonis, kus igast maailma ääres tervitati enam kui 350 noort-meest ja naist, kes viivad edasi Pää-stearmee sõda. Nende hulgas võib lei-da 2 arsti, 12 halgeravitsajat ja palju kontoritöölisi, raamatupidajaid, kirju-

kirjutajaid, masinikirjutajaid, sõkeka-vurit, müüriõppe ja kaupleja abillisi jne. jne. Mitu ametit on esitatud, si-saldades õhuväge, muusikaala, potti-mist, masinalad, raadiotehnikat, käsi-kultuuri, elektrotehnikat ja muud.

Nad on tulnud mitmesugusest tööst ja seisukordest, linnadest ja külla-dest, vabrikust, kontoritest, sõkeka-vandust, suurtest korpustest 1000 sõduriga ja väikestes 20 sõduriga, aga kõik on tulnud sama sihtiga, et täita jumaliku kasku: „Minge kõige ma-ailma ja kuulutage armuõpetust igale loomale.“

NOOR MEES, NOOR NAINE, KAS KUTSE EI TULE KA SALLE!

TERRITORIAAL-KOMANDÖRI

kolonel Gordon Simpsoni

kllaskäik Eesti,

et juhatada adjutant ja pr. Molini lahkumisköosolekuid.

Kolonel-leitnant Simpson juhata-s viis koosolekut ühenduses oma kü-lastusega Tallinna ja Tartu augusti-kuu esimesel nädalal. Territoriaal-komandör lahkus Riiasit reede õösel ja varu hommikul kohtasid teda ad-jutant Molin ja ensain Ambrosen. Päeva jooksul õiendati äriasi ju-niisi Tallinna 1. kui 2 korpuses. Laupäeva õhtul oli saal täidetud niimestega, kes tulnud vaatama kuu-ue sõdurit „vanutamist!“ — viis noort naist ja üks mees — kõik uni-vormis. Köosolek oli mõjuv ja kolone-li kõnet kuulati suure tähelepa-nuga.

Pühapäeval oli mõlemas korpuses abiks hulk salvatsiooniste Helsingit ja Helsingi 2 korpuse orkester ühes rahvaku noorsoo sekretäriaga ma-jor Paananeniga, keda nitasid mit-me Soome ohvitserid.

Pühapäeval juhatas territoriaal-komandör adjutant ja proua Molini lahkumisköosolekut, kes said käsu-tu-avada Armeie tööd Eestis detsem-berikuul 1927. Töö on kannud vilja: neil ei ole mitte ainult rööm vaada-ta tagasi oma tööle Jumala hääks, aga tagajärjed on näha tegevast korpusest vaimitatud salvatsiooniste-ga Tallinnas esimeses, ja teises sõrvatav noort ohvitseri, kes aitavad Tallinna 1. kui ka 2., niihästi Tartus kui ka Riias.

Pühapäevased köosolekud olid õnn-istusrikkad ja sõdurid ning sõbrad väljendasid seltsiliste tööd hindamist, kes niid pööravad tagasi oma kodu-maalale Rootsi. Mõlemad — adjutant ja proua Molin — kõnelesid lahu-miseks ja esitajad soovisid neile Ju-mala õnnistust, samal ajal väljenda-des ka otsust püüda lippu lehvita-mas ja lubades aidata nende uut juhatajat ensain Petersoni, kes jät-kab tööd, mis alanud nii edukalt.

Pühapäeva päälõunal ühinesid mõlemad korpused ja ühes Soome seltsilistega marssisid Kadriorus vabauhu demonstratsioonile. Mulle öeldi, et köosoleku ajal kogunenud rahvahulk oli umbes 3.000. Soome orkestri muusika ja gitarrirrigaadi mäng, tulised sõnad mitmel kõnel-ajal väljendasid sõrvatav teendu-mist, mida võis tunda, ja mitmel vii-sil võis näha Piha Vaimu tööd niim-est sõdamete juures, mis väljend-us inimeste tähelepänu ja tõsisest nägedes.

Pühapäeva õhtul oli Tallinna 1. korpuse saal täidetud. Kolonel riä-kis lähidalt Armeie tööd edust ja sel-lest osast, mida adjutant ja proua Molin täinud, ning tõendas, et ni-hästi õhtuseid kui ka sõdurit vanu-tavad, et Issand annaks neile tuleviku edu, üksikõiki kuhu ta neid ka ei kut-suks. Rahvas tuli lahtiselt sõdamete-ga vastu üleskutsute rahalise abi pärast — sõbrad andsid vabataht-likult kokku enne tehtud ühatsusta Kr. 60. — summa korpuse väljami-nekute katteks.

Päeva jooksul oli noorte „vanu-tamine“, keda viidi üle noorsoo kor-pusest, uude allohvitserid panti ame-tisse ja üldiselt päev oli sarnane, et sellele võetud tagasi kui pääste-ja õnnandamisõpetale.

Samal õhtul lahkus territoriaal-komandör Tartu sõiduga, kus juhat-a-vad tööd ensain ja proua Granholm. Ensaini lühikeses siinviibimises jooksul on ta õppinud keelt, mis võimaldab teda mitte ainult minna inimeste ko-dudesse, vaid tungida nende süda-messe. Hää tööd edeneb. Kulgi ha-rilikult suvekuude jooksul ei ole äri-päeva õhtul palju inimesi seiseko-olekul, siiski oli kogumend kena hulk õhtusele köosolekule. Leitnant Muu-sekand tõlkis territoriaal-komandöri.

(Lõpp 8. lhek.)

Rahvusvahelisest keskkohast.

Kindral.

18. augustil oli väga tähtis koos-olek, mida juhatati kindral William Boothi mälestusköoledis ühenduses uue kolledži juhataja komandör Sa-muel Hurrenti ametisse panemisega. Komandöri tervitus oli väga südame-lik.

Septembris alul tahab kindral koha-ta rahvusvahelise P. K. juhtivate oh-vitseridega ja lisaks mittele sõjaköo-gile teha juhatada mitu ohvitseride köosolekut Britil väljaohtvitseridele mitmes Inglismaa osas.

Staabüülem.

Lisaks oma raskele ülesandele on komandör Mapp juhatanud edulkaid kongresse Soomes, Norras ja Hollan-dis viimaste nädalate jooksul, ja päle selle veel mitu sõjaköiku Suur-Britannias.

Komandör-leitnant Palmer ülendatud ansse.

Komandör Palmer oli ametlikult vastutav Armeie asutamise eest Lätis ja võibolla mõned Eestiskis mäletavad teda, sest ta küllastas Paidet ja juha-tas sää köosolekuid, kui envoi Bakul töösas Paides. Oleme kurvad kuuldes

ABIANDVA KÄE

ARMEE.

Tuhja tooli tragöödia.

"Oh, miks jättis isa meid maha? Miks ta ei tule tagasi koju? Miks ta ei tae enam minuga nalja, nagu ta tegi harrilikult? Ema on nii kurb need päevad, ja kodu ei ole enam endine. Ta ütles, et on liig väsinud ja haige, et mängida minuga. Ma sooviksin, et isa poleks läinud ära!"

Ja siis vaene väike poike, ema lüks ka ära. Liig väsinud ja maharõhitud väimus aineg kurrastatud südamega, ehk ta küll võitleb selle vastu oma väikese poja pärast, ta lahkus — läks isa järele — ja väikesel pojalt oli veel palju lulleid kui ennem.

Anuke, kelle juure ta võis minna, oli keegi sugulane, kes ei hoolinud temast, kellel oli ükskõik, kas ta tuli või läks. Jah, viimane isegi oleks meeldinud talle enam, sest ta kumagi ei olnud näinud vaeva lastega ja sellepärast mitte kunagi aja pärast tõestid naabrid kisa, et ta ei hoolitsenud küllalt poisi eest. Ta oli vaene kurb pois, hoopis erinev sellest poisist, kes astus ta eest oli nii rõõmus ja ümbritsetud isa ning ema armastusest ja kõigest, mida nad võisid anda temale.

NUTTIS VALJA OMA SUDAME.

Must, korratu, kaitšudes, mahajäetud, käis ta maal ringi, püüdes nii väga hoiduda sugulastest, kes ei hoolinud temast ja kes tõsiselt mõttes liig vähe temast, Sageli läks ta ise ära ja nuttis valja oma südame, nagu öeldakse, sest mõtted oma mitmekuulisest nälgitumise ja üksiolemisest ei olnud veel saanud korduseks. "Oh, miks läks isa? Ja miks läks ema?"

Sis, ühel päeval keegi Päästearmeest külastas säälselt ümbrust, keegi rääkis temale poisist, ja noormees läks otsima poissi. Leidis teda helnakühja juures. Istus tema kõrvale ja katsus tõestida ja rääkis temaga nii, nagu keegi ei olnud rääkinud temaga päälle isa surma.

Järgmine asi, mida ta tegi, oli otsida üles sugulase ja rääkida talle, et Päästearmees oleks väga rõõmus kandes poisi eest hoolt — see oli ettepanek, mille ühe sugulane rõõmustas. Selle kohta võis ka öelda midagi, sest

TA OLI VÄÄRT SEDA.

lgatahes, ükski ei võinud olla temale vanemate asemel, aga niipea kui pois jõudis Armeesse koju, tehti süüli seda, mida keegi ei teinud päiale ema surma — pesti teda puhtaks. Jutustades temast, nad ütlesid: "Meil oli tarvis võtta tema riided seljast, kui ta seisib pruunil paberipõrnal, mida pilmine põletama nii ruttu kui võimalik, ja samuti riietada, mida võtsime tema haavatud hult."

Lõikuse laul.

KIRJUTANUD ASUTAJA TEINE TUTAR BOOTH-TUCKER.

Kui palju õpetusi sinni tuules, kaastub nides ja orus, jõevoolus, ookeanilainetes ja linnulaulus!

Kas mõeldub eiu lõikus ja jõub lõpule ta suvi, kuma meie kõrv on liig niiri, meie süda liig raske, või meie väsimus liig suur, et kuulata ta laulu helistid?

Ja ometi võime puudutada tuhat mitmesugust keelt, ja siiski võib-olla mitte tabada seda eriliselt välisannet abi, vaimustuse ja järele mõtlemise, mis on sulle määratud. Igale südamele ja igale üksikule elule, mille näib, et ei suurega sisaldas erilise õppetunni, laulab oma laulu, kui meie võime tahaksime kuulata ja tühele panna, mida tahab öelda ta moodu-va lauluvõisi hää!

Lubage mind nimetada mõnd eriti mõjuvat ja südamekõiki laulu, mis iseenesest on rääkinud minu vastu. Näiteks sirbi laul, väikse laul, teiste sõnadega — lõikus laul.

— On olemas teatud külvilae, Mingisugune elandus lõikus kasvat ega kinnitus ta püüeseküllasest äärest või külvestest arandusist ei suuda meid enamaldu lõikus vaevaleest tõesti ega väitavast külvilaeast. Samuti on ka kõigil aladel, ka väitlises ilmas. Jumal ütles: "Mida sa külvad, seda ka lõikad." See tähendab, kes tahab lõigata, peab ka külvama. Nõnda on ka teiste teemalisi põllud sageli, ma mõlen, just eriti süü!

TERRITORIAAL-KOMANDÖR

(Alguis 7. lhek.)

Koosolekus olid erilisel tähelepanudava kindlad tunnustised ja südameküllad laul.

"Et mitte kaotada aega ja jõuda rutum tagasi pääkorrisse, lahkus kolonel õõsise rongiga Kilga päle paljunosduva, aga väga vaimustava külastajaga Eesti võitlusväelajale, kus kahtlemata sõdurid viivad edasi päästeseõda patu ning lõlekohtu vastu ja tsetavad kõrgele vere ja tule lippu, mis seisab Kristuse ja Tema kuningriigi asutamise eest sama pääl.

(Alguis 1. veerul.)

"Aga", jätkasid nad, "ta oli väärts seda. Olgu tema õnnistatud! Tema on kõige elavam, kõige naljakam, kõige parem laps, kes meil on meie kodus. Ta on väärts kõike seda hoolt, mida olene annud talle, ja kui Jumal hoib teda, siis tulevikus saab temast tubli mees."

Meie saame täiesti aru, et meie ei ole ainukesed inimesed maailmas, kes tegutsevad sarnaste motiividega, ja kes on näidanud ennast olemas "emad Israelsil" sadadele kadunud, hoolitsetusse jäetud lapsele, Jumal õnnistatud neid kõiki! Aga tõstasi on see, et maailmas on palju poisse ja tüdrukuid, kes võlgnevad oma eluõnne Päästearmeele, siis kui keegi ei hoolitsenud nende eest. Meie teeme seda kõik meie võrdlemisi vaesuses. Suur Isa — Jumal on teinud Armees lüks ja emaks mitmele tuhanded lapsed. Mida sa ütlesid selle kohta, kui saiksid ühenduses sarnase Jumal-Isaga?

Ühtki hinge lanustatud hulgest pole võidatud piiravata, vabadate ning ähkrustetada, isegi Island pole seda teinud, kellel on ometi ühesurune tahe ja võim. Ükski meie seast, kes oleme ostedud kalli hinnaga, ei suuda mõõta ega täiesti mõista neid valesid.

Kuna see õieti maksab külvilaja kohta, mõtlen ma, et meie, salvatsionistid, kaotame palju, kuma meie ei hinda küllalt lõikus võimale väärtsust.

Võibides mõni aeg tagasi talus, kuulsin seletust mulle, kui palju ole- neb vilja korjamisest ja mitmesuguste viljasaakide kogumisest õigel ajal ning kuidas raketatatakse tööle naised ja lapsed, igaihi, kedat võib kasutada, et pääle kaarekustunud külviraskuste, ootuste, vaimumiste ja hädade nende töö poleks asjata.

Ma mõlen, et lõikus aeg, lõikus laul, külvilae vilja lõikamine halja viikatiga või läbitungiva sirbiga on õppetund meile — sulle ja mulle.

Kui palju ootavad põlde! Kui palju südameid ootamas sageli mitte-veenvat tõevalgust, mitte Jumala valmivate hoiatuste kiiri, mitte Jumala viha, mitte kannatliku armu- ruse pikka lehti, vaid enamasti te- vava sõna lõikus viikatil, lahket palvet, kogumist viljaita, ja nisu viik langeks meie jalge ette ning te- varriki oleks rikkam ja üks hing oleks võidetud.

"SÕJAHÜÜD" VÕITLEJATE NIMESTIK.

Nr. 25 — August 1931.

AUNIMESTIK:

Ohvitserid:

Ltn. K. F. Bernadt 112 eks., ltn. M. Bleses 50 eks.

Allohvitserid ja sõdurid:

Tallinna I korpus: Sõd. A. Tuisk 132 eks., sõd. K. Dunkel 40, seers. E. Viikmann 35, muusek. M. Ernits 30, sõd. F. Leemann 27, seers. A. Kreos 25, kassah. J. Kütt 25, seers. A. Sagar 25, sõd. E. Niemann 25, sõd. L. Rattik 25 eks.

Tallinna II korpus.

Sõdurid: A. Reisman 70 eks., H. Jann 40, A. Liin 35, L. Thaling 35, L. Lille- allik 30, E. Alberg 25.

ROHU-KAUPLAJA USK.

(Alguis 4. lhek.)

ga ostja hakkas vandumis ja seletas, et rohukaupleja vaikus ja kannat- likkus on tema argtus, ja tema vi- ha tõusis kõige kõrgemale tipule. Selle aja jooksul oli kogunenud nende ümber hulk inimesi ja ka kord- nik, kes ütles, et ta on liig suure vihauga mees ja hoiatas teda müüja eest, kes pidi saama väga ärrita- tud, kui ainult temasse puuduta- takse.

Kuid siis astus müüja ette ja üt- les: "Ärge kartke enam seda. Ma olen küll enam väga äkiline mees, aga seest ajast, kui usun Jeesusesse, olen õppinud, et sarnasel juhusel üt- litsemine ei kõlba kuhugi. Teie võite küll naerda minu nõtruse üle, aga ma olen võinud."

KOOR KAESOLEVAKS KUUKS.

Issand, Sinu jalge ette alanduses laskeen ma. /:Kuuldes kõike, mis mul kohas, /:Päästja tahtmist täites ka:./

1. R. M. 286.

1. Lõppend lõikus aeg, suvi mööda on läind Ja palved on vaikitud nüüd. Pääkest enam ei näe, rahuõmmik on tulind Ning lõppend päästmise hüüd.

Koor: Kui ju suvi on läind, lõi- kus salvedes sääl, Kui sa kohtu- se läed, kuidas seisma siis jääd. Kas hagina hulgas end näed?

2. Kui on lõlanud ju laulud taeva- sest aust Ja laulud, et armuaeg veel. Kas sind, patune hing, kellel Jumalalt polind, õõ igavest ootamas eel?

3. Kui need pühad on läind, vabaks maailmast saand Kõik Kuningia trooni ee sees sääl, Oh, kuis kõlamas siis nende ihine laul, Laul Päästjale taeva- sel väel.

4. Ütle, patune, nüüd, kas sul rahul on hing. Ei karda sa kohut, mis ees? Kas võib kanda su vaim eluraskusi nüüd, Et surra võid loatuse sees?

2.

I. M. 100. R. M. 90.

1. Nüüd ihu, hinge, vaimu sul!, Is- sand, annan ma, Kõik jätan Sulle ohv- riks, Mind pese, pühitse!

Koor: Kõik altariile panen, Tuld taevast ootan ma, Ootan, ootan, ootan, Tuld taevast ootan ma.

2. Oh Jeesus, kallid Jeesus, Su ni- mel palun ma. Mind võta täies? Pääs- ta, Just nii kui tõotan? Sa.

3. Las' püha tuli tulla Mu hinge väega; Mu nõtra ohvitseri, Tee puhtaks, pühaks mind!

4. Su oma olen, Jeesus, Ja veres puhastud — Mind mõõta igaveseks; Su Vaimu anna mul!

3.

Rutta tõeseemet nüüd külvama, Külvilaeasg mõõdub liig kifreisti; Külvil siis vara ja hilja ka, Alati külv- ivaud uskudes, :: Lõikus on au- line! ::

Koor: Külvad sa valgel või pimel- dal a'al, Külvad sa nõtruses, külvad sa viies, Kuigi sa lõi- kus! siin näha ei saaks, Tave- vases kodus teda näed igavest.

Langem muist seemet teedärtle, Kõrvetvapalava kaljudele, Saavad meist ohakad lämmatud, Siiski meist langed hää pinnale. :: Lõikus on au- line! ::

Külvad sa seemet hirm-valuga, Külv- vad kui maailm sind rumalaks peab, Külvad, kui kuulda saad sõmmast, Külvad, kui teised ka naeravad. :: Lõikus on auiline! ::

Külvad sa südamevaluga, Külvad sa piisard palgedel pääl, Külvä, pea jõuavad lõikajad Rõõmuga vihusid koguma. :: Oh, milline lõikus on? ::